

DANKBAAR AANDENKEN AAN
MEVROUW

Marie, Zoë VAN DAMME

weduwe van de Heer Georges NOTERMAN

geboren te Sint-Martens-Lierde op 28 januari 1906
en godvruchtig thuis overleden op 19 juni 1999,
gesterkt door het Sacrament
van de ziekenzalving.

Er zijn er weinigen die Mariaken nog zagen sinds haar negentigste. Vreemd is dat: het leven is maar één dag. De hele dag ben je bezig, dan wordt het avond en je verdwijnt van het toneel. Drieënnegentig jaren ben je bezig. Je kijkt, je praat, je luistert. Je bent de centrale moederfiguur in huis, tot je negentigste. Daarna de kortste nacht. Het gaat zacht, het wordt stil, heel stil om jou. De gordijnen gaan dicht. De lichten gaan uit. Je wordt ziek en hulpbehoevend, van het bed in de zetel, op het einde alleen nog bed. Je sluit je ogen. Je gaat slapen. Alles van je afzettend, wikkel je je in de plooiën van de duisternis. Je zakt weg in een toestand van volstrekte non-activiteit. Sterven na je negentigste is een kwestie van bescheidenheid. Je kunt gemist worden. Ook zonder jou gaat het leven gewoon door.

Maria(ken) blijft bij dat alles onevenaarbaar mooi, voorbeeldig, zonder klagen, zonder pijn, géén woord verkeerd, één enkele vraag van zorg aan tante Madeleine: waar is Yvan? Waar is Paul? Stellen zij het goed? Maria sterft de zachte dood. Een laatste woord, een groet van vaarwel. De beste verzorging, de trouwe nabijheid.

Sterven is hier uit handen geven, jezelf uit handen geven. Je drijft weg in de omarming van het morgenlicht, in wezen onbegrensd, wegwiegend in de meest oorspronkelijke slaap die je slapen kan, uitgeleefd, getroost, verzoend in de laatste tranen van hen die achterblijven. Ze waren om haar heen: tante Madeleine, de twee zonen Yvan en Paul (Erik is gestorven in 1991). Ook de kine-sist en de verpleegster. Maria is bewust gestorven, zacht en lieflijk. Is dat de mooie dood? Hier past stilte in het licht van dankbaarheid.

Maria en Madeleine waren de laatste twee uit een gezin van negen kinderen. De twee onafscheidelijke zussen in het ouderlijke huis. Ze hebben elkaar een leven lang staande gehouden door alles heen, als twee bomen stand gehouden in storm en gemis. Twee als Marta en Maria in het verhaal van goedheid, die elkaar aanvullen en verstaan. Gedeeld leven. Gedeelde zorgen. Wat tante Madeleine voor hun moeder (en voor hen) heeft gedaan, weten Yvan en Paul. Alles. Twee moeders in huis, geen te veel. Twee van de goede oude soort die ze tegenwoordig niet meer maken, zeggen ze. Tante Madeleine deed het graag, heel graag, zegt ze zelf. Het was haar roeping. Ze is een boog van aandacht. Ze buigt met zorg over de mensen die haar zijn toevertrouwd. Ze buigt zichzelf. Prachtig is dat. De strakke lijn van het leven, van de morgen tot de avond is een boog geworden. Deze liefde vergaat nimmer.

De families VAN DAMME - DE VOS
NOTERMAN en LABIAU
danken U voor uw medeleven en gebed.

Namis op zaterdag 24 juli 1999 om 18 uur in de
parochiekerk te Sint-Martens-Lierde.